

Arrest

nr. 135 220 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, G.A., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw vrouw, A.M. (O.V. X), in de stad Yerevan. Jullie hebben twee minderjarige kinderen.

U en uw vrouw waren lid van de christelijke charismatische beweging ‘Woord van Leven’.

Op 7 november 2003 zat u samen met uw vriend S. in een auto. Plots werden jullie aangereden. Uw vriend stapte uit. Er ontstond een ruzie tussen uw vriend en de drie inzittenden van de andere auto.

Ze leken elkaar te kennen. Plots hoorde u een schot. De mannen vluchtten weg. Uw vriend overleed. De politie en de ambulance kwamen ter plaatse. U werd meegenomen naar het politiekantoor. Daar vernam u dat uw vriend blijkbaar problemen had met een zekere K., de zoon van een politicus en maffiafiguur. U werd drie dagen in het politiekantoor gehouden voor uw eigen bescherming. Hoewel de politie u ervan probeerde te overtuigen dat het beter was dat u zich gedeisd zou houden, legde u toch officiële verklaringen af over wat u had gezien.

Op 11 november 2003 mocht u naar huis. De volgende dag ging u uw condoleances aanbieden bij de familie van S.. Enkele dagen later kwam H., de vader van S., naar uw huis. Hij verwonderde zich erover dat er nog geen strafonderzoek was gestart.

Hij roeg of u mee wilde gaan naar verschillende instanties om klachten in te dienen. Jullie gingen samen naar het hoofdkantoor van de politie, naar het parket en naar de KGB (nationale veiligheidsdienst), waar u telkens uw verhaal deed en een klacht indiende.

H. bleek een invloedrijk persoon te zijn en bleek veel mensen te kennen bij de ordediensten.

Op 17 of 18 november 2003 kwamen K. en twee van zijn lijfwachten naar jullie woning. U werd bedreigd met een pistool. Uw vrouw kreeg een duw en werd geschopt. Na een tijdje vertrokken de mannen. U bracht uw vrouw naar het ziekenhuis, waar ze een miskraam kreeg. Ze moest een week in het ziekenhuis blijven. In het ziekenhuis kreeg u bezoek van een politieagent, die uw verklaringen over het incident noteerde.

Op 4 december 2003 kwam H. opnieuw naar jullie woning. Hij was boos omdat er nog steeds geen strafonderzoek was geopend. U stemde in om hem te vergezellen naar het kantoor van de KGB. Daar deed u opnieuw uw verhaal bij een KGB-agent die bevriend was met H.. Dezelfde avond kwamen twee politieagenten naar jullie woning. Ze hadden een huiszoekingsbevel bij. Ze doorzochten jullie woning en 'vonden' een pistool en een zakje drugs. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u gedurende vijf dagen werd vastgehouden en mishandeld.

Op 9 december 2003 werd u vrijgelaten met de boodschap dat u geen klachten meer mocht indienen. Zoniet, dan zou er een strafzaak tegen u worden geopend.

Op 15 december 2003 kregen jullie bezoek van de vader en de broer van S.. H. was boos omdat er geen strafzaak was geopend. Hij bedreigde u met een pistool en zei dat u de volgende dag met hem moest meegaan naar een bepaalde plaats.

U voelde zich als tussen twee vuren. Enerzijds dwong de vader van S. u om verder te gaan met klachten in te dienen. Anderzijds zou er een strafzaak tegen u worden geopend als u zou doorzetten.

Op 16 december 2003 vertrok u samen met uw vrouw uit Armenië.

Jullie reisden met het vliegtuig naar Oekraïne om daar een nieuw leven op te bouwen.

U verbleef in Oekraïne van december 2003 tot augustus 2011.

U had er een permanente verblijfsvergunning. U woonde in de stad Lvyv, waar u achtereenvolgens verschillende horecazaken uitbaatte.

Op 11 januari 2005 werd uw zoon geboren in Oekraïne.

In Lvyv kreeg u een dispuut met G.K., een Armeense zakenman die u als een concurrent aanzag. U werd ook politiek actief voor de Partij van de Regio's, waardoor u problemen kreeg met politieke tegenstanders.

Eind 2009 vroegen u en uw vrouw nieuwe Armeense paspoorten aan bij de Armeense ambassade in Kiev. Jullie hadden deze documenten nodig omdat jullie het Oekraïens staatsburgerschap wilden aanvragen.

U vermoedt dat uw vijanden uit Armenië u hierdoor opnieuw op het spoor kwamen.

In de periode juni-juli 2011 werd uw auto verschillende malen beschadigd. Er werd ook ingebroken in uw auto en in uw appartement.

In juli 2011 vernam u via G.K., uw Armeense concurrent, dat H. u 'de groeten deed' vanuit Armenië.

Eind augustus 2011 kwam H. samen met enkele kompanen naar uw café. U werd geslagen. H. eiste dat u zou terugkeren naar Armenië om opnieuw te getuigen tegen de daders van de moord op zijn zoon. U echter kon ontsnappen uit het café en uw achtervolgers afschudden.

U besliste om te vluchten uit Oekraïne.

Eind augustus of begin september vertrok u samen met uw vrouw en zoontje uit Oekraïne.

U reisde met de wagen vanuit Oekraïne via Polen naar België.

Op 29 september 2011 vroeg een eerste maal asiel in België.

Op 29 november 2011 ontving u een beslissing 24quater (transfer Dublinprocedure met overname Polen).

U ging echter niet naar Polen. U

vertrok naar Zweden, waar u in maart 2012 asiel vroeg.

Op 2 juni 2012 werd uw dochter geboren in Zweden.

In Zweden werden ook enkele documenten gestolen die u bij zich had als bewijs van uw problemen in Armenië.

In het kader van de Dublinregelgeving nam België uw asielaanvraag over van Zweden.

Op 18 september 2012 vroeg u een tweede maal asiel in België.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Armenië zult worden vermoord omdat u in november 2003 getuige was van de moord op een vriend. Hierdoor raakte u verwickeld in een dispuut tussen twee rivaliserende groepen. U zou door de vader van uw vriend onder druk zijn gezet om te getuigen tegen de daders van de moord. De daders van de moord zouden u echter hebben bedreigd om niet te getuigen.

Daarom vluchtte u in december 2003 vanuit Armenië naar Oekraïne.

In Oekraïne zou u opnieuw problemen hebben gekregen toen de vader van uw vriend u daar wist te lokaliseren.

Daarenboven zou u in Oekraïne problemen met politieke tegenstanders hebben gehad nadat u zich aansloot bij de Partij van de Regio's en zou u problemen hebben gehad met nationalistes (CGVS vragenlijst; CGVS gehoorverslagen I, II en III).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u beweert dat u zowel in Armenië als in Oekraïne problemen zou hebben gekend.

Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarop u zich beroept te beoordelen ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Armenië.

Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat u uw verhaal over de problemen die u in Armenië zou hebben gekend niet geloofwaardig is.

Ten eerste legde u flagrant ongeloofwaardige verklaringen af over een kernaspect van uw asielrelaas, namelijk uw beweerde band met uw vermoorde vriend S..

Zo bleek u nauwelijks iets te kunnen vertellen over de identiteit van deze vriend. Toen u gevraagd werd naar de volledige naam van deze persoon, zei u dat S. zijn voornaam was maar dat u zich zijn familienaam 'jammer genoeg niet herinnert'.

U bleek ook niet goed te weten hoe oud uw vriend was op het moment van zijn dood. U schatte hem tussen 25 en 30 jaar oud (CGVS II, p. 9, 14-15).

De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van elementaire gegevens als de familienaam of de leeftijd van deze persoon is absoluut niet geloofwaardig.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat deze S. een relatief goede vriend van u zou zijn geweest die u al enkele jaren kende en met wie u zelfs plannen had om samen een zaak te beginnen (CGVS II, p. 4, 9, 14; CGVS vrouw II, p. 2).

Daarenboven luidde de moord op uw vriend het begin in van al uw latere problemen.

Omwille van het feit dat u getuige zou zijn geweest van de moord op deze persoon werd er een valse beschuldiging tegen u gefabriceerd door de politie, werd u gedurende enkele dagen opgesloten en mishandeld in het politiekantoor, werd uw vrouw zodanig geslagen dat ze een miskraam kreeg, moesten jullie in 2003 vluchten vanuit Armenië naar Oekraïne en moesten jullie in 2011 opnieuw vluchten vanuit Oekraïne naar België.

Het feit dat u niet op de hoogte bent van de familienaam van uw vriend is des te ongeloofwaardig wanneer ook in rekening wordt gebracht dat u verklaarde dat u als getuige van de moord op de persoon gedurende drie dagen werd vastgehouden en ondervraagd door de politie, waarbij u officiële getuigenverklaringen aflegde over de moord.

Vervolgens zou u nog samen met de vader van S. (!) naar allerhande instanties zijn gegaan (het lokaal politiekantoor, het hoofdkantoor van de politie, het parket en twee maal bij de KGB) om officiële getuigenverklaringen af te leggen over de moord op uw vriend (CGVS II, p. 10, 15, 17-18).

In deze context is het dus absoluut ondenkbaar dat u de familienaam van S. niet zou kennen of dat u de familienaam van deze sleutelpersoon in uw asielrelaas gewoon zou zijn vergeten.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw band met S. - als de persoon die vermoord is en die de aanleiding was voor uw problemen - worden daarenboven nog verder ondermijnd door de verklaringen van uw vrouw.

Toen uw vrouw werd gevraagd hoe lang u S. al kende, kon ze dit zelfs niet bij benadering aangeven (bv. één jaar, vijf jaar, tien jaar, vanaf uw kindertijd). Ze kon enkel zeggen dat u S. al kende van voor zij een relatie met u begon.

Uw vrouw kon ook niet zeggen hoe vaak u uw vriend zag. Zelfs toen werd gevraagd of u hem bijvoorbeeld elke dag, één keer per week, één keer per maand of nog minder zag, kon uw vrouw hier geen concreet antwoord op geven (CGVS vrouw II, p. 3).

Gelet op de consequenties die de gebeurtenissen op deze persoon hadden voor u en uw vrouw (het land ontvlucht), mag redelijkerwijze verwacht worden dat u uw echtgenote in de nasleep van de gebeurtenissen meer in detail had verteld over uw relatie met S., en omgekeerd dat uw echtgenote enige concrete interesse aan de dag legde over S..

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u niet op de hoogte bent van elementaire gegevens over dé sleutelpersoon in uw verhaal, de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag onherstelbaar ondermijnen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw laatste ontmoeting met H. voor jullie vertrek uit Armenië.

U vertelde dat de vader en de broer van S. op 15 december 2003 naar jullie woning kwamen en dat u toen werd bedreigd met een pistool (CGVS II, p. 19-20). Naar aanleiding van dit incident vertrokken jullie de volgende dag met het vliegtuig vanuit Armenië naar Oekraïne (CGVS III, p. 7).

Uw vrouw vertelde ook over dit laatste incident voor jullie vertrek uit Armenië toen H. u bedreigde, maar beweerde dat de vader van S. toen alleen naar jullie huis was gekomen. Uw vrouw vertelde dat ze toen thuis was, maar dat ze in een andere kamer van het huis was toen u werd bedreigd.

Toen zij werd geconfronteerd met uw verklaring als zouden de vader én de broer van S. toen naar jullie huis zijn gekomen, beweerde uw vrouw dat zij zich dit niet kon herinneren (CGVS vrouw II, p. 9).

Deze uitleg is niet geloofwaardig.

Gelet op het feit dat de bedreigingen die toen werden geuit de directe aanleiding waren voor jullie vertrek uit Armenië, kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw vrouw zich wel kan herinneren wie er toen naar jullie huis kwam, of, in het geval zij niet zou hebben gezien wie u bedreigde, u haar dit naderhand zou hebben verteld.

Wat betreft het argument dat de feiten reeds meer dan tien jaar geleden zijn gebeurd, meent het Commissariaat-generaal dat deze uitleg niet als verschoning kan worden gezien voor bovenvermelde tegenstrijdigheden.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die de aanleiding was voor jullie vlucht, in het geheugen is gegrift.

Ten derde moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Belgische asielinstanties op belangrijke punten tegenstrijdig bleken.

Zo vertelde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u op 4 december 2003 werd gearresteerd door de Armeense politie op basis van valse beschuldigingen. U zou vervolgens gedurende vijf dagen opgesloten zijn geweest in het politiekantoor, waar u ernstig zou zijn mishandeld (CGVS II, p. 18).

Er moet echter worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hebt gemaakt van dit belangrijke incident.

Op de expliciete vraag of u ooit gearresteerd was geweest of in de gevangenis of in een politiecel had gezeten, antwoordde u toen ontkennend (CGVS vragenlijst, nr. 3.1).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u geen melding van had gemaakt van uw aanhouding en detentie in het politiekantoor omdat het een niet-officiële arrestatie betrof (CGVS II, p. 21).

Deze uitleg klinkt weinig overtuigend.

Indien u werkelijk vijf dagen opgesloten zou zijn geweest bij de politie, officieel of niet officieel, lijkt het weinig aannemelijk dat u hier niets over zou vertellen wanneer er expliciet een vraag over werd gesteld. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niets hebt gezegd over de moord op uw vriend S., terwijl dit toch de reden van uw vertrek uit Armenië was en terwijl de problemen die hieruit voortvloeiden toch ook de aanleiding van uw vertrek uit Oekraïne zouden hebben gevormd.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u wat betreft uw problemen in Armenië enkel over uw lidmaatschap van een religieuze beweging en over het feit dat u uw mening verkondigde over de genocide van Armeniërs in Turkije (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had verteld over de moord op uw vriend omdat er niets over werd gevraagd (CGVS II, p. 21).

Deze uitleg overtuigt opnieuw niet.

Het lijkt weinig geloofwaardig dat u, wanneer u wordt gevraagd om de belangrijkste feiten in uw asielaanvraag uiteen te zetten, niet spontaan melding zou maken van het feit dat aan de basis ligt van al uw latere problemen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw vrouw tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de moord op uw vriend (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Het Commissariaat-generaal meent dus dat u geen aannemelijke uitleg kunt geven waarom u deze belangrijke elementen, de moord op uw vriend en uw arrestatie door de politie, niet hebt vermeld op het moment van uw asielaanvraag en ziet hierin een verdere bevestiging van het onwaarschijnlijke karakter van uw asielrelaas.

Ten vierde, wat betreft uw lidmaatschap van de christelijke charismatische beweging 'Woord van Leven' en wat betreft uw mening over de Armeense genocide, blijkt uit uw verklaringen dat de problemen die hieruit voortvloeiden eerder beperkt van aard waren.

U zei dat uw familie met onbegrip reageerde op het feit dat u lid werd van 'Woord van Leven' en dat zij u vervolgens negeerden. Uw omgeving reageerde ook afkeurend op uw overtuiging dat de Turken vergeven dienden te worden voor hun rol in de Armeense genocide in het begin van de twintigste eeuw. Behalve het sociaal isolement dat hieruit voortvloeide hebt u nooit ernstige problemen gekend omwille van uw geloofsovertuiging of omwille van uw mening over de Armeense genocide. U verklaarde dan ook uitdrukkelijk dat deze elementen niet hebben meegespeeld bij uw beslissing om Armenië in 2003 te verlaten (CGVS II, p. 6-9).

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend een terugkeer naar Armenië in de weg zouden staan.

Wat betreft de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend met de vader van S. moet worden opgemerkt dat deze problemen voortvloeien uit de problemen die u in Armenië zou hebben gekend (CGVS III, p. 10-14) en die, zoals hier uitvoerig werd aangetoond, ongeloofwaardig werden bevonden. Wat betreft de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend met nationalisten en de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw lidmaatschap van de Partij van de Regio's (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS III, p. 8-10) moet worden opgemerkt deze problemen zich louter in Oekraïne zouden hebben afgespeeld en dat zij bijgevolg geen beletsel vormen voor uw terugkeer naar Armenië.

Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen begin van bewijs hebt voorgelegd van de problemen die u in Armenië zou hebben gekend, terwijl dit nochtans wel kan worden verwacht.

U legde geen enkel bewijs voor van de moord op uw vriend, van het feit dat u bij verschillende instanties (politie, parket, veiligheidsdienst) klachten of getuigenverklaringen zou hebben afgelegd, van het feit dat uw vrouw werd gehospitaliseerd en dat zij een miskraam kreeg als gevolg van slagen of dat u een medische expertise liet uitvoeren nadat u tijdens uw detentie door de politie zou zijn mishandeld.

Wat betreft uw bewering dat u en uw vrouw wel degelijk beschikten over bewijzen van jullie problemen in Armenië (o.a. een bewijs van ziekenhuisopname van uw vrouw en een medische expertise opgesteld naar aanleiding van uw mishandeling bij de politie), maar dat deze documenten werden verloren of werden gestolen tijdens jullie verblijf in Zweden en dat jullie hiervan aangifte zouden hebben gedaan bij de Zweedse politie (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 20; CGVS III, p. 2), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt dat u effectief aangifte zou hebben gedaan van het verlies van deze stukken.

Deze vaststelling van het gebrek aan bewijsmateriaal klemt des te meer, aangezien u wel (meer dan 30) andere documenten voorlegt aangaande uw identiteit, geloofsovertuiging, activiteiten, engagement en beschadiging van de auto in Oekraïne.

Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij de toevalligheid van het verloren geraken van enkel en alleen relevante documenten aangaande de kern van uw problemen in Armenië.

De documenten die u wel voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Uw Armeens paspoort (stuk 1), uw militair boekje (stuk 8), uw geboorteakte (stuk 22 en 28), uw diploma (stuk 23), uw rijbewijs (stuk 6), het bewijs van het afleggen van uw rijexamen (stuk 7), de geboorteakte van uw vrouw (stuk 29) en de geboorteakte van uw zoon (stuk 19) bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

De verblijfsvergunning van u en uw vrouw in Oekraïne (stuk 14 en 30) attesteren dat jullie daar legaal hebben verbleven.

Het diploma van uw vrouw uitgegeven door de religieuze beweging 'Church of Life' (stuk 24) attesteert dat uw vrouw lid was van deze beweging, wat hier ook niet wordt betwist.

De verschillende documenten in verband met uw handelsactiviteiten in Oekraïne (stuk 9, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 25, 26, 27 en 31) attesteren dat u daar verschillende zaken uitbaatte, maar zijn verder niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

Het bewijs dat uw zoon het Oekraïens staatsburgerschap heeft bekomen (stuk 10), uw aanvraag voor financiële compensatie voor uw zoon bij de Oekraïense overheid (stuk 4) en uw brief aan de presidentiële administratie in Oekraïne omdat u deze compensatie niet ontving (stuk 2), zijn evenmin relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

Wat betreft uw bewering dat uw zoon enkel het Oekraïens staatsburgerschap heeft en niet het Armeens staatsburgerschap (CGVS III, p. 4), moet worden opgemerkt dat dit geen beletsel vormt voor de terugkeer van uw gezin naar Armenië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat uw zoon als kind van twee Armeense staatsburgers op eenvoudige wijze het Armeense staatsburgerschap kan bekomen.

Het betalingsbewijs in verband met uw auto (stuk 3) toont aan dat u in Oekraïne eigenaar was van een auto.

De enveloppe die volgens uw verklaringen een brief bevatte die u aan de politie schreef in verband met beschadigingen die werden aangebracht aan uw wagen (stuk 5) en het antwoord van de Oekraïense politie op uw klacht (stuk 18) kunnen hoogstens aantonen dat uw wagen werd beschadigd, maar geven geen informatie over de oorzaak van deze problemen.

De foto's die u voorlegde en de foto's die opgeslagen zijn op de USB-stick (stuk 33 en 34) tonen volgens uw verklaringen hoe er werd ingebroken in uw appartement in Oekraïne en hoe uw wagen verschillende malen werd beschadigd (CGVS I, p. 10; CGVS III, p. 6-7). Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden uw wagen werd beschadigd of in welke omstandigheden er een inbraak zou zijn gebeurd in uw appartement. Deze stukken kunnen dan ook niet als een bewijs van uw problemen worden gezien.

Het medisch attest (stuk 20) dat u voorlegt om te bewijzen dat u maagproblemen hebt, wat volgens uw verklaringen een gevolg zou zijn van de problemen die u zou hebben gehad (CGVS III, p. 5-6), kan geen oorzakelijk verband aantonen tussen de medische aandoening en uw beweerde problemen.

Ook de geattesteerde medische problemen van uw echtgenote in verband met spanningshoofdpijn en hyperventilatie (stuk 35) tonen geen causaal verband aan met de aangehaalde vervolgingsproblemen. De medische problemen zijn evenmin een verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis en begin van bewijs, incoherenties en tegenstrijdigheden, die in uw verklaringen zijn vastgesteld.

De tegenstrijdigheid met uw vrouw betreft een dermate ingrijpende gebeurtenis waardoor eventuele stress geen verschoning kan zijn voor de vastgestelde discrepantie.

Uw partijlidkaart van de Partij van de Regio's (stuk 32) toont aan dat u in Oekraïne lid bent geworden van deze partij, wat niet in twijfel wordt getrokken.

Zoals hier reeds werd geargumenteed, kunt u niet aantonen dat de eventuele problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend omwille van uw politieke engagement een terugkeer naar Armenië in de weg zouden staan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, A.M. (O.V. 7.581.925), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, A.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw man, G.A. (O.V. 7.581.925), in de stad Yerevan. Jullie hebben twee minderjarige kinderen. U en uw man waren lid van de christelijke charismatische beweging 'Woord van Leven'.

Op 7 november 2003 was u man getuige van de moord op zijn vriend S. door enkele leden van de maffia. Hierdoor raakte hij verwickeld in een dispuut tussen de vader van S. en de maffia. Uw man werd door de vader van zijn vriend onder druk zijn gezet om te getuigen tegen de daders van de moord. De daders van de moord bedreigden uw man om niet te getuigen. Op 17 of 18 november 2003 werd u thuis geslagen door één van de maffialeden, waarna u een miskraam kreeg. Op 4 december 2003 werd uw man opgepakt door de politie op basis van een valse beschuldiging. Hij bleef vijf dagen in detentie. Op 16 december 2003 vertrok u samen met uw man uit Armenië nadat jullie waren bedreigd door de vader van S.. Jullie reisden met het vliegtuig naar Oekraïne om daar een nieuw leven op te bouwen.

Jullie verbleven in Oekraïne van december 2003 tot augustus 2011. Jullie woonden in de stad Lvov, waar uw man verschillende horecazaken uitbaatte. In 2011 kregen u en uw man opnieuw problemen toen de vader van S. jullie in Oekraïne wist te lokaliseren. Jullie wagen werd beschadigd, er werd ingebroken in jullie appartement en uw man werd geslagen en bedreigd. Jullie beslisten om te vluchten uit Oekraïne.

Eind augustus of begin september vertrok u samen met uw man en zontje uit Oekraïne. U reisde met de wagen vanuit Oekraïne via Polen naar België. Op 29 september 2011 vroeg een eerste maal asiel in België. Op 29 november 2011 ontving u een beslissing 24quater (transfer Dublinprocedure

met overname Polen). U ging echter niet naar Polen. U vertrok naar Zweden, waar u in maart 2012 asiel vroeg. Op 2 juni 2012 werd uw dochter geboren in Zweden. In Zweden werden ook enkele documenten gestolen die u bij zich had als bewijs van uw problemen in Armenië. In het kader van de Dublinregelgeving nam België uw asielaanvraag over van Zweden. Op 18 september 2012 vroeg u een tweede maal asiel in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, G.A. (O.V. 7.581.925). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u bij terugkeer naar Armenië zult worden vermoord omdat u in november 2003 getuige was van de moord op een vriend. Hierdoor raakte u verwickeld in een dispuut tussen twee rivaliserende groepen. U zou door de vader van uw vriend onder druk zijn gezet om te getuigen tegen de daders van de moord. De daders van de moord zouden u echter hebben bedreigd om niet te getuigen. Daarom vluchtte u in december 2003 vanuit Armenië naar Oekraïne. In Oekraïne zou u opnieuw problemen hebben gekregen toen de vader van uw vriend u daar wist te lokaliseren. Daarenboven zou u in Oekraïne problemen met politieke tegenstanders hebben gehad nadat u zich aansloot bij de Partij van de Regio's en zou u problemen hebben gehad met nationalistes (CGVS vragenlijst; CGVS gehoorverslagen I, II en III).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u beweert dat u zowel in Armenië als in Oekraïne problemen zou hebben gekend. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarop u zich beroept te beoordelen ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Armenië.

Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat u uw verhaal over de problemen die u in Armenië zou hebben gekend niet geloofwaardig is.

Ten eerste legde u flagrant ongeloofwaardige verklaringen af over een kernaspect van uw asielrelaas, namelijk uw beweerde band met uw vermoorde vriend S.. Zo bleek u nauwelijks iets te kunnen vertellen over de identiteit van deze vriend. Toen u gevraagd werd naar de volledige naam van deze persoon, zei u dat S. zijn voornaam was maar dat u zich zijn familienaam 'jammer genoeg niet herinnert'. U bleek ook niet goed te weten hoe oud uw vriend was op het moment van zijn dood. U schatte hem tussen 25 en 30 jaar oud (CGVS II, p. 9, 14-15). De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van elementaire gegevens als de familienaam of de leeftijd van deze persoon is absoluut niet geloofwaardig. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat deze S. een relatief goede vriend van u zou zijn geweest die u al enkele jaren kende en met wie u zelfs plannen had om samen een zaak te beginnen (CGVS II, p. 4, 9, 14; CGVS vrouw II, p. 2). Daarenboven luidde de moord op uw vriend het begin in van al uw latere problemen. Omwille van het feit dat u getuige zou zijn geweest van de moord op deze persoon werd er een valse beschuldiging tegen u gefabriceerd door de politie, werd u gedurende enkele dagen opgesloten en mishandeld in het politiekantoor, werd uw vrouw zodanig geslagen dat ze een miskraam kreeg, moesten jullie in 2003 vluchten vanuit Armenië naar Oekraïne en moesten jullie in 2011 opnieuw vluchten vanuit Oekraïne naar België. Het feit dat u niet op de hoogte bent van de familienaam van uw vriend is des te ongeloofwaardig wanneer ook in rekening wordt gebracht dat u verklaarde dat u als getuige van de moord op de persoon gedurende drie dagen werd vastgehouden en ondervraagd door de politie, waarbij u officiële getuigenverklaringen aflegde over de moord. Vervolgens zou u nog samen met de vader van S. (!) naar allerhande instanties zijn gegaan (het lokaal politiekantoor, het hoofdkantoor van de politie, het parket en twee maal bij de KGB) om officiële getuigenverklaringen af te leggen over de moord op uw vriend (CGVS II, p. 10, 15, 17-18). In deze context is het dus absoluut ondenkbaar dat u de familienaam van S. niet zou kennen of dat u de familienaam van deze sleutelpersoon in uw asielrelaas gewoon zou zijn vergeten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw band met S. - als de persoon die vermoord is en die de aanleiding was voor uw problemen - worden daarenboven nog verder ondermijnd door de verklaringen van uw vrouw. Toen uw vrouw werd gevraagd hoe lang u S. al kende, kon ze dit zelfs niet bij benadering aangeven (bv. één jaar, vijf jaar, tien jaar, vanaf uw kindertijd). Ze kon enkel zeggen dat u S. al kende van voor zij een relatie met u begon. Uw vrouw kon ook niet zeggen hoe vaak u uw vriend zag. Zelfs toen werd gevraagd of u hem bijvoorbeeld elke dag, één keer per week, één keer per maand of nog minder zag, kon uw vrouw hier geen concreet antwoord op geven (CGVS vrouw II, p. 3). Gelet op de consequenties die de gebeurtenissen op deze persoon hadden voor u en uw vrouw (het land ontvlucht), mag redelijkerwijze verwacht worden dat u uw echtgenote in de nasleep van de gebeurtenissen meer in

detail had verteld over uw relatie met S., en omgekeerd dat uw echtgenote enige concrete interesse aan de dag legde over S.. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u niet op de hoogte bent van elementaire gegevens over dé sleutelpersoon in uw verhaal, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onherstelbaar ondermijnen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw laatste ontmoeting met H. voor jullie vertrek uit Armenië. U vertelde dat de vader en de broer van S. op 15 december 2003 naar jullie woning kwamen en dat u toen werd bedreigd met een pistool (CGVS II, p. 19-20). Naar aanleiding van dit incident vertrokken jullie de volgende dag met het vliegtuig vanuit Armenië naar Oekraïne (CGVS III, p. 7). Uw vrouw vertelde ook over dit laatste incident voor jullie vertrek uit Armenië toen H. u bedreigde, maar beweerde dat de vader van S. toen alleen naar jullie huis was gekomen. Uw vrouw vertelde dat ze toen thuis was, maar dat ze in een andere kamer van het huis was toen u werd bedreigd. Toen zij werd geconfronteerd met uw verklaring als zouden de vader én de broer van S. toen naar jullie huis zijn gekomen, beweerde uw vrouw dat zij zich dit niet kon herinneren (CGVS vrouw II, p. 9). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Gelet op het feit dat de bedreigingen die toen werden geuit de directe aanleiding waren voor jullie vertrek uit Armenië, kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw vrouw zich wel kan herinneren wie er toen naar jullie huis kwam, of, in het geval zij niet zou hebben gezien wie u bedreigde, u haar dit naderhand zou hebben verteld. Wat betreft het argument dat de feiten reeds meer dan tien jaar geleden zijn gebeurd, meent het Commissariaat-generaal dat deze uitleg niet als verschoning kan worden gezien voor bovenvermelde tegenstrijdigheden. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die de aanleiding was voor jullie vlucht, in het geheugen is gegrift.

Ten derde moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Belgische asielinstanties op belangrijke punten tegenstrijdig bleken. Zo vertelde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u op 4 december 2003 werd gearresteerd door de Armeense politie op basis van valse beschuldigingen. U zou vervolgens gedurende vijf dagen opgesloten zijn geweest in het politiekantoor, waar u ernstig zou zijn mishandeld (CGVS II, p. 18). Er moet echter worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hebt gemaakt van dit belangrijke incident. Op de expliciete vraag of u ooit gearresteerd was geweest of in de gevangenis of in een politiecel had gezeten, antwoordde u toen ontkennend (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u geen melding van had gemaakt van uw aanhouding en detentie in het politiekantoor omdat het een niet-officiële arrestatie betrof (CGVS II, p. 21). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend. Indien u werkelijk vijf dagen opgesloten zou zijn geweest bij de politie, officieel of niet officieel, lijkt het weinig aannemelijk dat u hier niets over zou vertellen wanneer er expliciet een vraag over werd gesteld. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niets hebt gezegd over de moord op uw vriend S., terwijl dit toch de reden van uw vertrek uit Armenië was en terwijl de problemen die hieruit voortvloeiden toch ook de aanleiding van uw vertrek uit Oekraïne zouden hebben gevormd. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u wat betreft uw problemen in Armenië enkel over uw lidmaatschap van een religieuze beweging en over het feit dat u uw mening verkondigde over de genocide van Armeniërs in Turkije (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had verteld over de moord op uw vriend omdat er niets over werd gevraagd (CGVS II, p. 21). Deze uitleg overtuigt opnieuw niet. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u, wanneer u wordt gevraagd om de belangrijkste feiten in uw asielaanvraag uiteen te zetten, niet spontaan melding zou maken van het feit dat aan de basis ligt van al uw latere problemen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw vrouw tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de moord op uw vriend (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Het Commissariaat-generaal meent dus dat u geen aannemelijke uitleg kunt geven waarom u deze belangrijke elementen, de moord op uw vriend en uw arrestatie door de politie, niet hebt vermeld op het moment van uw asielaanvraag en ziet hierin een verdere bevestiging van het onwaarachtige karakter van uw asielrelaas.

Ten vierde, wat betreft uw lidmaatschap van de christelijke charismatische beweging 'Woord van Leven' en wat betreft uw mening over de Armeense genocide, blijkt uit uw verklaringen dat de problemen die hieruit voortvloeiden eerder beperkt van aard waren. U zei dat uw familie met onbegrip reageerde op het feit dat u lid werd van 'Woord van Leven' en dat zij u vervolgens negeerden. Uw omgeving reageerde ook afkeurend op uw overtuiging dat de Turken vergeven dienden te worden voor hun rol in de Armeense genocide in het begin van de twintigste eeuw. Behalve het sociaal isolement dat hieruit voortvloeide hebt u nooit ernstige problemen gekend omwille van uw geloofsovertuiging of omwille van uw mening over de Armeense genocide. U verklaarde dan ook uitdrukkelijk dat deze elementen niet hebben meegespeeld bij uw beslissing om Armenië in 2003 te verlaten (CGVS II, p. 6-9).

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend een terugkeer naar Armenië in de weg zouden staan. Wat betreft de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend met de vader van S. moet worden opgemerkt dat deze problemen voortvloeien uit de problemen die u in Armenië zou hebben gekend (CGVS III, p. 10-14) en die, zoals hier uitvoerig werd aangetoond, ongeloofwaardig werden bevonden. Wat betreft de problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend met nationalisten en de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw lidmaatschap van de Partij van de Regio's (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS III, p. 8-10) moet worden opgemerkt deze problemen zich louter in Oekraïne zouden hebben afgespeeld en dat zij bijgevolg geen beletsel vormen voor uw terugkeer naar Armenië.

Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen begin van bewijs hebt voorgelegd van de problemen die u in Armenië zou hebben gekend, terwijl dit nochtans wel kan worden verwacht. U legde geen enkel bewijs voor van de moord op uw vriend, van het feit dat u bij verschillende instanties (politie, parket, veiligheidsdienst) klachten of getuigenverklaringen zou hebben afgelegd, van het feit dat uw vrouw werd gehospitaliseerd en dat zij een miskraam kreeg als gevolg van slagen of dat u een medische expertise liet uitvoeren nadat u tijdens uw detentie door de politie zou zijn mishandeld. Wat betreft uw bewering dat u en uw vrouw wel degelijk beschikten over bewijzen van jullie problemen in Armenië (o.a. een bewijs van ziekenhuisopname van uw vrouw en een medische expertise opgesteld naar aanleiding van uw mishandeling bij de politie), maar dat deze documenten werden verloren of werden gestolen tijdens jullie verblijf in Zweden en dat jullie hiervan aangifte zouden hebben gedaan bij de Zweedse politie (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 20; CGVS III, p. 2), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt dat u effectief aangifte zou hebben gedaan van het verlies van deze stukken. Deze vaststelling van het gebrek aan bewijsmateriaal klemt des te meer, aangezien u wel (meer dan 30) andere documenten voorlegt aangaande uw identiteit, geloofsovertuiging, activiteiten, engagement en beschadiging van de auto in Oekraïne. Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij de toevalligheid van het verloren geraken van enkel en alleen relevante documenten aangaande de kern van uw problemen in Armenië.

De documenten die u wel voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Armeens paspoort (stuk 1), uw militair boekje (stuk 8), uw geboorteakte (stuk 22 en 28), uw diploma (stuk 23), uw rijbewijs (stuk 6), het bewijs van het afleggen van uw rijexamen (stuk 7), de geboorteakte van uw vrouw (stuk 29) en de geboorteakte van uw zoon (stuk 19) bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. De verblijfsvergunning van u en uw vrouw in Oekraïne (stuk 14 en 30) attesteren dat jullie daar legaal hebben verbleven. Het diploma van uw vrouw uitgegeven door de religieuze beweging 'Church of Life' (stuk 24) attesteert dat uw vrouw lid was van deze beweging, wat hier ook niet wordt betwist. De verschillende documenten in verband met uw handelsactiviteiten in Oekraïne (stuk 9, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 25, 26, 27 en 31) attesteren dat u daar verschillende zaken uitbaatte, maar zijn verder niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas. Het bewijs dat uw zoon het Oekraïens staatsburgerschap heeft bekomen (stuk 10), uw aanvraag voor financiële compensatie voor uw zoon bij de Oekraïense overheid (stuk 4) en uw brief aan de presidentiële administratie in Oekraïne omdat u deze compensatie niet ontving (stuk 2), zijn evenmin relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas. Wat betreft uw bewering dat uw zoon enkel het Oekraïens staatsburgerschap heeft en niet het Armeens staatsburgerschap (CGVS III, p. 4), moet worden opgemerkt dat dit geen beletsel vormt voor de terugkeer van uw gezin naar Armenië. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat uw zoon als kind van twee Armeense staatsburgers op eenvoudige wijze het Armeense staatsburgerschap kan bekomen. Het betalingsbewijs in verband met uw auto (stuk 3) toont aan dat u in Oekraïne eigenaar was van een auto. De enveloppe die volgens uw verklaringen een brief bevatte die u aan de politie schreef in verband met beschadigingen die werden aangebracht aan uw wagen (stuk 5) en het antwoord van de Oekraïense politie op uw klacht (stuk 18) kunnen hoogstens aantonen dat uw wagen werd beschadigd, maar geven geen informatie over de oorzaak van deze problemen. De foto's die u voorlegde en de foto's die opgeslagen zijn op de USB-stick (stuk 33 en 34) tonen volgens uw verklaringen hoe er werd ingebroken in uw appartement in Oekraïne en hoe uw wagen verschillende malen werd beschadigd (CGVS I, p. 10; CGVS III, p. 6-7). Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden uw wagen werd beschadigd of in welke omstandigheden er een inbraak zou zijn gebeurd in uw appartement. Deze stukken kunnen dan ook niet als een bewijs van uw problemen worden gezien. Het medisch attest (stuk 20) dat u voorlegt om te bewijzen dat u maagproblemen hebt, wat volgens uw verklaringen een gevolg zou zijn van de problemen die u zou hebben gehad (CGVS III, p. 5-6), kan geen oorzakelijk verband aantonen tussen de medische aandoening en uw beweerdde problemen. Ook de geattesteerde medische problemen van uw echtgenote in verband met spanningshoofdpijn en hyperventilatie (stuk 35) tonen geen causaal verband aan met de aangehaalde vervolgingsproblemen. De medische problemen zijn evenmin een verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis en begin van bewijs, incoherenties en tegenstrijdigheden, die in uw verklaringen zijn

vastgesteld. De tegenstrijdigheid met uw vrouw betreft een dermate ingrijpende gebeurtenis waardoor eventuele stress geen verschoning kan zijn voor de vastgestelde discrepantie. Uw partijlidkaart van de Partij van de Regio's (stuk 32) toont aan dat u in Oekraïne lid bent geworden van deze partij, wat niet in twijfel wordt getrokken. Zoals hier reeds werd geargumenteed, kunt u niet aantonen dat de eventuele problemen die u in Oekraïne zou hebben gekend omwille van uw politieke engagement een terugkeer naar Armenië in de weg zouden staan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 juli 2014 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze herhalen hun feitenrelaas en benadrukken dat ze (zie het verzoekschrift, p. 8) "een consistent verhaal geven", dat "Armenië een land is dat verstikt wordt door de corruptie en de straffeloosheid gepleegd door criminele bendes die zich van deze straffeloosheid verzekerd weten louter en alleen door het feit dat de totaal onderbetaalde politiemacht de andere kant opkijkt in ruil voor steekpenningen" en dat ze zich nergens onder bescherming kunnen stellen.

Ze besluiten (zie p. 9) "dat het duidelijk is dat in geval van terugleiding, vertogers terug zouden komen bloot te staan aan dit geweld, zij ingevolge het feit dat zij 10 jaar geleden de vlucht hebben moeten nemen uit Armenië richting Oekraïne have noch goed hebben in Armenië zodat zij wel degelijk horen tot een bepaalde sociale groep, zijnde de middenstand en de handelaars" die blootstaan aan feiten zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Waar de commissaris-generaal stelt dat er sprake zou zijn van inconsistenties in de verklaringen, wijzen verzoekers erop (zie p. 10) "dat hier eerste vertogers althans niet minder dan in totaal 6 keer werd gehoord van 3 keer binnen de Dublin overeenkomsten door de asielautoriteiten en 3 keer door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodat na het tijdsverloop van meer dan 10 jaar het niet abnormaal is dat er zekere inconsistenties of kleine tegenstrijdigheden in een vluchtverhaal sluipen". Volgens verzoekers zijn hun verklaringen (zie p. 11) "zeer consistent" en "zeer gelijklopend".

Verzoekers stellen dat ze met de stukken aangaande de handelsactiviteiten in Oekraïne (zie p. 11) "niet de handelsactiviteit wensen aan te tonen doch wel dat zij hun leven hernomen hadden in Oekraïne en dat zij daar succesvolle burgers waren die zelfs op het punt stonden de Oekraïense nationaliteit te bekomen tot op het ogenblik zij in aanvaring kwamen met een andere concurrerende, weze het malafide, handelaar uit Armenië die er niet beter op vond dan de problematiek die vertogers kenden in Armenië te exporteren naar Oekraïne". Ze wijzen erop dat ze wilden aldus aangeven (zie p. 11) "dat zij in weerwil van hun zware inspanningen ook alles zijn verloren in Oekraïne niet in het minst hun verschillende handelszaken" en stellen dat de commissaris-generaal "in weerwil van de talrijke verhoren niet de tijd heeft genomen of willen nemen om het dossier grondig te analyseren".

Ze benadrukken dat (zie p. 11) "een grote hoeveelheid bewijzen zijn achtergebleven wanneer vertogers een nieuw leven wilden opbouwen in Oekraïne" en "dat stukken waar zij wel in het bezit van waren teloor zijn gegaan in Zweden waar zij ook klacht hebben neergelegd voor het verdwijnen van dit bewijsmateriaal". Volgens verzoekers hebben ze nauwkeurig aangegeven (zie p. 11) "in welke ongelukkige omstandigheden zij de vlucht hebben moeten nemen zodat er geen mogelijkheid meer was om bepaalde documenten te verzamelen of te reconstrueren". Ze achten het (zie p. 11) "niet ernstig op te merken dat vertogers wel stukken hebben meegebracht aangaande hun identiteit, hun

geloofsovertuiging, activiteiten, engagementen en de beschadiging van hun wagen in Oekraïne om dan maar te stellen dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat alleen relevante documenten aangaande de kern van de problemen in Armenië zouden zijn verdwenen in Zweden". Ze herhalen dat ze (zie p. 12) "een coherent vluchtverhaal schetsen waar hun relaas in tijd, ruimte en chronologie volstrekt coherent is en niet aangetast door inconsistenties".

Vervolgens voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat de commissaris-generaal (zie p. 12) *"geen enkel standpunt inneemt"* aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Ze herhalen hun feitenrelaas en menen (zie p. 13) *"dat indien zij zouden willen terugkeren naar Armenië zij ongetwijfeld terug het slachtoffer zouden worden van dergelijke onmenselijke en vernederende praktijken in de zin van artikel 48/4 § 2, b)".* Ze vragen de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekers roepen de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze hekelen het feit (zie p. 13) *"dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de opmerking dat het hele vluchtverhaal van vertogers alhoewel coherent maar moet worden afgedaan als zijnde onbetrouwbaar omdat vertogers geen stukken kunnen aanbrengen aangaande deze daden van vervolging"* en menen dat de commissaris-generaal *"niet minder dan drie verhoren heeft nodig gehad alvorens voldoende inconsistenties te hebben gevonden op plaatsen waar geen inconsistenties waren of behoeften te zijn om vervolgens te menen te moeten oordelen tot de afwijzing van het vluchtverhaal"*. Volgens verzoeker is de motivering in de bestreden beslissing bijgevolg niet draagkrachtig, niet deugdelijk in feite en in rechte, noch afdoende, zodat de beslissing vernietigd moet worden.

Verzoekers laten gelden (zie p. 14) *"dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië zoals deze heden ten dage bestaat"* en dat de commissaris-generaal *"geconfronteerd met rapporten over Armenië deze gewoon naast zich neerlegt en zich begeeft op een ingewikkelde zoektocht naar inconsistenties en inconsequenties en deze zelfs afstraft zonder veel motivering"*. Volgens verzoekers gaat de commissaris-generaal (zie p. 14) *"op zoek naar tegenstrijdigheden in plaats van de achtergronden te belichten wat perfect kan via het documentatiecentrum Sedoka waartoe de verwerende partij toegang heeft"* (sic).

Ze besluiten dat de bestreden beslissing aldus is *"aangetast door onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid"*.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen verzoekers de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor het nemen van een nieuwe beslissing.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, G.A., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) verzoekers naar blijkt, bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van de moord op verzoekers vriend S., nochtans dé oorzaak van hun problemen (zie vragenlijst DVZ van verzoeker, vraag 3.5; zie vragenlijst DVZ van verzoekster, vraag 3.5);

(ii) verzoekers onaannemelijk onwetend bleken over de vermoorde vriend S. (zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoeker, p. 4, 9, 10, 14,15, 17,18; zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoekster, p. 2-3);

(iii) verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op 4 december 2003 werd gearresteerd door de Armeense politie op basis van valse beschuldigingen en vijf dagen opgesloten werd in het politiekantoor (zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoeker, p. 18), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde op de vraag of hij ooit gearresteerd was geweest of in de gevangenis of in een politiecel had gezeten (zie vragenlijst DVZ van verzoeker, vraag 3.1);

(iv) de verklaringen van verzoekers onderling tegenstrijdig waren aangaande het laatste incident met H. (zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoeker, p. 19, 20; zie het verhoorverslag van 17 april 2014 van verzoeker, p. 7; zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoekster, p. 9);

(v) verzoekers lidmaatschap van de christelijke charismatische beweging "Woord van Leven" en zijn mening over de Armeense genocide geen ernstige problemen veroorzaakten en verzoeker zelf aangaf dat deze elementen niet hebben meegespeeld bij zijn beslissing om Armenië in 2003 te verlaten (zie het verhoorverslag van 17 maart 2014 van verzoeker, p. 6-9);

(vi) verzoekers niet aannemelijk maken dat de problemen die ze in Oekraïne zouden hebben gekend hun terugkeer naar Armenië in de weg zouden staan (zie het verhoorverslag van 17 april 2014 van verzoeker, p. 8-14; zie vragenlijst DVZ van verzoeker, vraag 3.5);

(vii) verzoekers geen enkel bewijs voorleggen van de moord op S., van het feit dat verzoeker bij verschillende instanties (politie, parket, veiligheidsdienst) klachten of getuigenverklaringen zou hebben afgelegd, van het feit dat verzoekster werd gehospitaliseerd en dat zij een miskraam kreeg als gevolg van slagen of dat verzoeker een medische expertise liet uitvoeren nadat hij tijdens zijn detentie door de politie zou zijn mishandeld;

(viii) de op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt "*dat hier eerste vertoger althans niet minder dan in totaal 6 keer werd gehoord van 3 keer binnen de Dublin overeenkomsten door de asielautoriteiten en 3 keer door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodat na het tijdsverloop van meer dan 10 jaar het niet abnormaal is dat er zekere inconsistenties of kleine tegenstrijdigheden in een vluchtverhaal sluipen*", benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, gelijklopende en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakten van de moord op verzoekers vriend S., dat ze niet eens de achternaam van de vermoorde S. konden geven -hoewel verzoeker S. al enkele jaren kende, met hem zelfs plannen had om samen een zaak te beginnen, verzoeker als getuige van diens moord gedurende drie dagen werd vastgehouden en ondervraagd door de politie, waarbij hij officiële getuigenverklaringen aflegde over de moord, en hij bovendien samen met diens vader naar instanties is gegaan om officiële getuigenverklaringen af te leggen over de moord op S.-, dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkenkend antwoordde toen gevraagd werd of hij ooit gearresteerd was geweest of in de gevangenis of in een politiecel had gezeten en dat de verklaringen van verzoekers aangaande het laatste incident met H. tegenstrijdig zijn, kan dan ook geenszins verschoond worden door het loutere feit dat verzoekers over een periode van meer dan tien jaar verschillende keren werden verhoord.

De argumenten in het verzoekschrift dat *“een grote hoeveelheid bewijzen zijn achtergebleven wanneer vertogers een nieuw leven wilden opbouwen in Oekraïne”* en *“dat stukken waar zij wel in het bezit van waren teloor zijn gegaan in Zweden waar zij ook klacht hebben neergelegd voor het verdwijnen van dit bewijsmateriaal”* doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers geen enkel bewijs voorleggen van de moord op S., van het feit dat verzoeker bij verschillende instanties (politie, parket, veiligheidsdienst) klachten of getuigenverklaringen zou hebben afgelegd, van het feit dat verzoekster werd gehospitaliseerd en dat zij een miskraam kreeg als gevolg van slagen of dat verzoeker een medische expertise liet uitvoeren nadat hij tijdens zijn detentie door de politie zou zijn mishandeld.

Verzoekers laten bovendien na een bewijs voor te leggen van hun bewering dat verzoeker effectief aangifte zou hebben gedaan van het verlies van bepaalde stukken.

De Raad vind het ten slotte zeer opvallend dat verzoekers enerzijds aangeven dat *“een grote hoeveelheid bewijzen zijn achtergebleven wanneer vertogers een nieuw leven wilden opbouwen in Oekraïne”* en *“dat stukken waar zij wel in het bezit van waren teloor zijn gegaan in Zweden”*, maar er anderzijds wel in slagen meer dan dertig andere documenten voor te leggen aangaande hun identiteit, geloofsovertuiging, activiteiten, engagement en beschadiging van de auto in Oekraïne.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze met de stukken aangaande de handelsactiviteiten in Oekraïne *“niet de handelsactiviteit wenssen aan te tonen doch wel dat zij hun leven hernomen hadden in Oekraïne en dat zij daar succesvolle burgers waren die zelfs op het punt stonden de Oekraïense nationaliteit te bekomen tot op het ogenblik zij in aanvaring kwamen met een andere concurrerende, weze het malafide, handelaar uit Armenië die er niet beter op vond dan de problematiek die vertogers kenden in Armenië te exporteren naar Oekraïne”* en aldus wilden aanduiden *“dat zij in weerwil van hun zware inspanningen ook alles zijn verloren in Oekraïne niet in het minst hun verschillende handelszaken”*, ziet de Raad niet in hoe dit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers zou kunnen herstellen, noch hoe deze stukken hun asielrelaas zouden kunnen staven.

Aangaande de bewering in het verzoekschrift *“dat het duidelijk is dat in geval van terugleiding vertogers terug zouden komen bloot te staan aan dit geweld, zij ingevolge het feit dat zij 10 jaar geleden de vlucht hebben moeten nemen uit Armenië richting Oekraïne have noch goed hebben in Armenië zodat zij wel degelijk horen tot een bepaalde sociale groep, zijnde de middenstand en de handelaars”*, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van verzoekers in Armenië, is het louter behoren tot de beweerdde sociale groep *“zijnde de middenstand en de handelaars”* op zich geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient het bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift *“de toestand in Armenië zoals deze heden ten dage bestaat”* benadrukken en laten gelden dat *“Armenië een land is dat verstikt wordt door de corruptie en de straffeloosheid gepleegd door criminele bendes die zich van deze straffeloosheid verzekerd weten louter en alleen door het feit dat de totaal onderbetaalde politiemacht de andere kant opkijkt in ruil voor steekpenningen”*, antwoordt de Raad een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanklagen dat de commissaris-generaal *“geconfronteerd met rapporten over Armenië deze gewoon naast zich neerlegt en zich begeeft op een ingewikkelde zoektocht naar inconsistenties en inconsequenties en deze zelfs afstraft zonder veel motivering”* en dat de commissaris-generaal *“op zoek (gaat) naar tegenstrijdigheden in plaats van de achtergronden te belichten wat perfect kan via het documentatiecentrum Sedoka waartoe de verwerende partij toegang heeft” (sic)*, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongelooftwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De verwijzing in het verzoekschrift naar *“de toestand in Armenië zoals deze heden ten dage bestaat”* en hun stelling dat *“Armenië een land is dat verstikt wordt door de corruptie en de straffeloosheid gepleegd door criminele bendes die zich van deze straffeloosheid verzekerd weten louter en alleen door het feit dat de totaal onderbetaalde politiemacht de andere kant opkijkt in ruil voor steekpenningen”*, toont geenszins aan dat er in Armenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, temeer gezien verzoekers nalaten hun beweringen met objectieve informatie te staven.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE